

The book cover features a stylized illustration of a landscape. The top half shows a dark sky with green, leafy clouds. Below is a body of water with a large, reddish-brown sun or moon. In the foreground, there are white, rocky formations. At the bottom, a group of small, dark human figures stands on a dark ground, casting long shadows. The title 'Spící tajemství' is written in a large, bold, green font with a white outline, and the author's name 'Martin Vopěnka' is in a smaller, similar font below it. The publisher's logo 'FRAGMENT' is at the bottom center.

Spící tajemství

Martin Vopěnka

FRAGMENT

Spící tajemství

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Martin Vopěnka
Spící tajemství – e-kniha
Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

**Spící
tajemství**

Martin Vopěnka

Spící tajemství

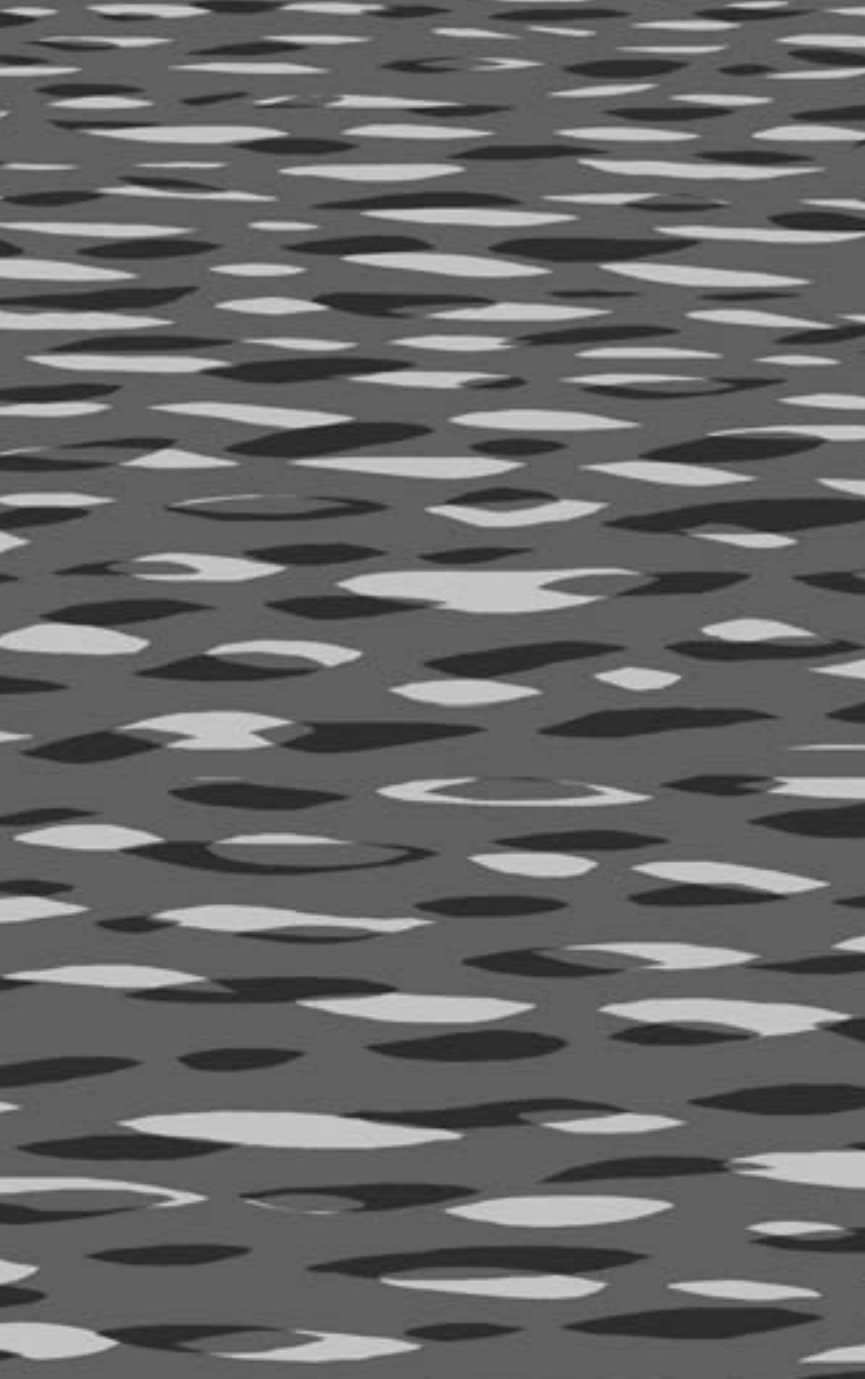
Martin Vopěnka

Obsah

Část první – Za tatínkem	7
Část druhá – Podivná přitažlivost	39
Část třetí – Nekonečná noc	71
Část čtvrtá – O Radimovi nikdo neví	103
Část pátá – Poslední výprava?	139
Část šestá – Zpátky doma	179
Část sedmá – Nést osud světa	199
Část osmá – Probouzení	231
Tip pro Vás a Vaši čtečku:	239

Část první
Za tatínkem

Samuel se jako obvykle probudil z celé rodiny první. Dokonce i on sám si uvědomil, že je až příliš brzy. Vždyť pokoj se teprve začínal vynořovat z nočního šera. A to byl začátek léta.

Když si Samuel představil dlouhé hodiny, které bude muset trávit v tichosti a osamění, byl by býval mnohem radši, kdyby se byl ještě neprobudil. Rychle se otočil směrem ke zdi v naději, že to probuzení obelstí, že se vrátí do náruče spánku. Místo toho mu však v hlavě vytryskl celý gejzír myšlenek. A ty už se nenechaly zatlačit zpátky. Všechny mířily za tatínkem.

Za tatínkem, kterého dnes zase navštíví v nemocnici. Srdce se mu sevřelo úzkostí. Nevěděl, jestli se těší, nebo bojí. Když byli za tatínkem předevčím poprvé, Sam se těšil. Moc se těšil. Maminka je tam vzala nečekaně, rovnou z dětského shromáždění, na kterém se před zraky všech zastřelil ředitel divadla – hlavní organizátor obchodu s unesenými dětmi. Na tu děsivou scénu však Samuel rychle a ochotně zapomněl, jakmile se dověděl úžasnou novinu: že jede za tatínkem.

Ještě i na chodbě nemocnice se těšil. Tak šíleně, že si myslel, že to snad ani nevydrží, že se zjančí. Chtěl toho tatínkovi tolik povědět: o tom, jak ho s Emou znovu chytili Simona a Fredy, jak z něj chtěli udělat jiné dítě a odletět s ním navždy někam k moři... Tíseň na Samuela padla, až když je sestřička přivedla do divně páchnoucí místnosti plné hadiček a přístrojů a... a oni se pomalu blížili k jedinému lůžku tady. A na tom lůžku se nic ani nepohnulo. Vzápětí se před Samuelem objevil bezvládný, ve tváři velice hubený, nezvykle bledý člověk. Tohle že má být tatínek? Samuel na okamžik zaváhal. Ale potom ten člověk otevřel oči a... byly to tatínkovy oči. Tohle opravdu byly jeho oči. Vysílený pohled plný lásky mířil k nim všem. Pohled, který říkal: Jsem tak rád, že vás vidím.

Samuelovi se tehdy v krku udělal veliký knedlík. Ne, neplakal, věděl, že nemá. Rozbrečely se jenom Kristýna a Ema.

Děti tam stály trochu bezradně, nepřiblížily se až k lůžku. A Samuel zůstal úplně stranou, než ho maminka pobídla, aby přistoupil blíž. Pochopil, že tatínek sice žije, ale zpátky ještě není.

Samuel se teď posadil na kraj postýlky, bosé nohy spustil dolů a dotýkal se jimi dřevěné podlahy. Pootevřeným oknem proudil dovnitř chladnější vzduch, zatímco parkety jako by ještě i teď sálaly včerejším sluncem. Rychle se rozednívalo. Takže co? uvažoval Sam. Moc rád by si s tatínkem popovídal. Ale vysvětlili mu, že tatínek má prostřelené plíce, a špatně se mu proto dýchá. Nemůže mluvit, leda tichounce šeptat.

Najednou to Samuela napadlo: namaluje tatínkovi obrázek. S očima tatínek nic nemá – obrázek uvidí, a navíc si ho tam bude moct nechat. Samuel se postavil a přihopkal ke stolku pod oknem. Papír i pastelky tady měl. Chvilí přemýšlel, co nakreslit. Pak se do toho pustil. Udělal domeček a kolem stromy. A uprostřed domečku zamřížované okno. A za oknem hlavu a ruce, které jako by mávaly. Zdálo se mu však, že by to tatínek nemusel pochopit, tak dolů připsal: „TO JE SAM.“

2

„V kolik že máme být v nemocnici?“ zeptal se Kryštof netrpělivě u snídani.

„To přece záleží na nás,“ vysvětlila maminka. „Myslela jsem jít tam tak na desátou – až skončí všechna vyšetření. Nemůžeš se dočkat?“

Ema i Kristýna se spiklenecky ušklíbly. Opravdu si maminka myslí, že tohle je důvod, proč se Kryštof ptá? Holky dobře věděly, že Kryštof se ptá z úplně jiných pohnutek. Má na dnešek program. Však se také hned ráno zavřel do koupelny, a když asi po půlhodině vylezl, příšerně voněl.

„Tak jdeme, rychle,“ překvapila všechny už před devátou maminka.

„Už?“ podivila se Ema. „Tak brzo?“

„Jóó,“ zajásal Sam. Ale jen do chvíle, než maminka prozradila, proč ten spěch: „Půjdeme pěšky přes pláň.“

„Cože?“ „Pěšky?“ „Nepojedeme autem?“ rozčilili se všichni, až se maminka zachmuřila: „To se to zvyká na pohodlí, že jo! A jak jste to dělali, když jsme spali? To jste si poradili bez auta... a bez remcání.“

„Právě že jsme se těšili, až nás zase budete vozit,“ zabručel Kryštof a hned si uvědomil, že takhle to říct nechtěl. Rychle dodal: „Teda... ne jenom na to.“

Jenže už bylo pozdě. Maminka se jeho věty chytila: „Aha, tak takhle je to. Na pohodlí jste se těšili. Na služby, které vám poskytneme... na teplou večeři, vypraný oblečení a taxi ke škole.“

„Říkám, že ne jenom na to!“ zvýšil Kryštof hlas na svou obranu. „Tak jsem to nemyslel!“

I Kristýna se ho zastala: „Jak to můžeš říct, mami!“

Vydali se do nemocnice pěšky a v nepohodě. Samuel se navíc cestou bavil tím, že zezadu podtrhával nohu Emě, čímž ji dováděl k nepřičetnosti. Kdykoliv se po něm vztekle ohnala, dával se na úprk za bláznivého vřeštění.

Byl slunečný letní den, ale od západu vanul svěží vítr. V parku nad Sluncovem běhali kondiční běžci a na asfaltových chodnících se pravidelnými houpavými kroky pohybovali bruslaři na kolečkových bruslích. Jako by život plynul klidně a obyčejně, jako by se v nedávné době nestalo vůbec nic neobvyklého. Jako by neuplynul teprve jeden den, co čelní stránky novin zaplnily troufalé titulky hlásající, že úctyhodný ředitel divadla byl ve skutečnosti hlavou rozsáhlého gangu a že stopy vedou až do nejvyšších vládních kruhů. A jako by nezůstávaly tisíce nedoručených případů dětí, které se nevrátily k rodičům, mezi nimi i případ Samuelova kamaráda Jirky. Zkrátka jako by svět ujížděl poklidně vpřed na kolečkových bruslích.

Přehoupli se přes pláň na druhou stranu kopce, střechy sluncovských domů jim zmizely z dohledu, zato se před nimi

dole v údolí objevila mohutná střecha nemocnice. Až teď si vzal Samuel k srdci vyčítavý mamčin pohled a přestal Emu kopat. Mimoděk chytil mamčinu ruku.

Také Kryštof přestal hudrovat, že mohli jet autem a ušetřit spoustu času. Kristýna nahlas uvažovala: „Chápeš to, mami? Ty lidi jdou normálně běhat, místo aby se snažili zachránit nějaké děti. Měli by to dělat tak, jako jste to dělali vy s tatínkem: zachraňovat.“

„Nerada bych někoho soudila, Kristýno,“ namítla skromně maminka. „Nevíme, co přesně ten člověk půjde dělat, až přestane běhat. To bys mohla odsoudit i mě, když půjdu nakupovat.“

„Nakupovat ale musíš. Musíš přece jíst.“

„Tak třeba kdybys mě slyšela si zpívat.“

Ne, Kristýna nemohla souhlasit. I maminka přece musela vidět, že je v tom obrovský rozdíl: „Vždycky ses sportovcům vysmívala, mami,“ ohradila se vyčítavě. „A teď je hájíš?“

K nemocnici už došli mlčky. Za prosklenými dveřmi vládlo ticho: to prostředí připomínalo kostel. I kdyby někdo chtěl vykřiknout, neudělal by to v jakési úctě či obavě. A sourozenci se tu cítili o to posvátněji, že šli navštívit svého tátu – hrdinu, o kterém se psalo i v novinách. Přitom ještě měli v živé paměti i to, jak o tatínkovi, o obou rodičích, pochybovali, jak se cítili osamocení v boji za spravedlnost – osamocení a nepochopení. A zatím rodiče byli tajně na jejich straně. Všichni čtyři tušili, aniž to uměli přesně pojmenovat, že tohle je skutečné hrdinství.

Náhle se chodbou rozlehl protivný ženský hlas – přesně takový, jaký by tady neměl nikdy zaznít. To volala starší žena v zeleném úboru na jinou ženu také v zeleném úboru, a protože obě dělila dlouhá chodba, křičela z plných plic. Zároveň před sebou tlačila pojízdný stolek s nádobím: „Sterilizace dneska do minus jedničky, nebo do trojky?“

Druhá žena se chovala přece jen zdrženlivěji. Krátce houkla: „Do minus!“

I tak se Ema otřásla odporem. Co je to za strašné chování?

Jednotka intenzivní péče – oddělení pro těžce nemocné pacienty na plicním oddělení – se nacházela až úplně vzadu ve čtvrtém patře. „Maminko, máš ten můj obrázek?“ znejistěl Samuel.

„To víš, že mám. Hned ti ho dám.“

„Cože?!“ ohradila se Ema. „Říkala jsi, že tatínkovi nemám nic nosit.“

„Ale Emo, ptala ses, jestli mu můžeš vzít jahody. Na to jsem ti odpověděla, že nic takového se sem nosit nesmí.“

„Mohla jsem vzít alespoň kytku,“ uvědomila si Kristýna.

„Proboha, děti,“ zalomila maminka rukama. „Zkuste trochu míň myslet každý sám na sebe. Myslete hlavně na to, aby se tatínkovi dařilo už o trochu líp.“

Zazvonili u neprůhledných dveří. V reproduktoru zašumělo a maminka se představila. Elektrický zámek zahrčel a oni vešli. Jestliže už nemocniční chodbu vnímali jako posvátný prostor, tak tady měli pocit, že se prohřešují snad už pouhým dýcháním.

Milá sestřička je přivítala úsměvem: „No, vás je... Poprosím vás jenom na chvíli – hlavně děti. Vy, paní, můžete zůstat dýl.“ A znovu se obrátila k dětem: „Tatínek se na vás moc těší.“ A zavedla je do místnosti, kterou už znali. Samuelovi se v krku už zase udělal knedlík.

Tatínek však na posteli skoro seděl a byl při vědomí. Nečekaný pokrok všechny dojal. Zatímco minule byli dojatí tatínkovou bezmocností, dnes na ně zapůsobil tatínkův... jak jen to pojmenovat... tatínkův duch, který jako by se vrátil. Jenom mluvit pořád ještě nemohl, museli přijít až k němu, aby slyšeli jeho slabounký hlas. Po chvíli mu Samuel podal obrázek. Podrželi ho tatínkovi před očima a bylo vidět, že teď je dojatý zase on. „Vůbec...“ začal ze sebe soukat, „ne... chápu..., jak jsme... moh...li... udělat... takovou... chybu. Jak jsme... vás... tam... mohli... nechat. Moc... mě to... mrzí.“

Po pár minutách přišla sestřička a šetrně děti poprosila, aby se už s tatínkem rozloučily – že je to pro něj vyčerpávající. Maminka může ještě zůstat.

Netroufily si protestovat, ačkoliv si o tom myslely své.

„Počkejte na mě v cukrárně vedle východu,“ navrhla maminka. „Přijdu za

chvíli. Něco si můžete dát.“

S pocitem, že je maminka vyhání jako nějaké malé děti, se Ema, Kristýna i Kryštof s tatínkem rozloučili a vyšli ze dveří. Jenom Samuel byl spokojený: dal tatínkovi obrázek, a teď si ještě může v cukrárně objednat dortík.

Všem se jim ulevilo, když vyšli ze zavřené zóny do nemocniční chodby. Bezmyšlenkovitě se vydali k výtahu.

„Já myslím, že ho už brzy pustí, co říkáte?“ promluvila první Ema.

„Hm, tak za týden nebo za dva,“ doplnil ji střízlivě Kryštof.

„Když se vlastně od minule už posadil,“ napadlo Sama, „tak si příště možná i stoupne.“

Jak šli a nemysleli na cestu, najednou zjistili, že nevědí, kde jsou. Chodby byly dlouhé a navzájem se křížily. Zelený pruh ukazoval ke schodišti E, modrý ke schodišti D, ale tušili, že ani jeden nevede tam, odkud přišli. Začali se dohadovat. „Tak já bych šla třeba tudy!“ rozhodla Kristýna a přistoupila k protějším dvoukřídlým bílým dveřím. Otevřela a zarazila se. Ostatní se zarazili s ní.

Všichni čtyři zůstali stát na prahu velikého sálu – mnohem většího, než jaký by si za těmi dveřmi představili. Než si stačili uvědomit, co že to vlastně vidí, dolehla na ně zvláštní atmosféra toho velkého prostoru. Ticho dokonce posvátnější, než bylo to na uzavřeném oddělení. Ticho, které bylo vlastně mlčením. Protože sál byl plný... plný... pomalu jim to docházelo... plný spících rodičů. Ano. Tohle přece nebyli běžní pacienti. Běžných pacientů přece nikdy nebylo v pokoji tolik. Zatímco tady Kryštof napočítal šest krát devět postelí

seřazených v řadách. Sourozenci navíc měli se spícími rodiči zkušenost. Znali tuhle uvolněnost, ten klid, který je u jejich vlastních rodičů dováděl až ke zlosti a zoufalství. Protože tihle spáči nevědí nic o tom, co se děje kolem nich. Nevědí, co se stalo s jejich dětmi – ani kde jsou, ani jestli ještě žijí. Protože tihle spáči, to jsou rodiče ztracených dětí. A spí.

Děti zůstaly stát ve dveřích jen několik okamžiků a za tu chvíli utkvělo každému v paměti právě jen několik tváří: Emě i Kristýně nádherná hladká tvář jedné maminky ležící poblíž – tvář, jež jako by kolem čela vydávala poklidnou záři. Kristýně utkvěla rozteklá tvář jedné velmi tlusté maminky. Neměla skoro žádný tvar. Kristýna litovala její dítě. Nedovedla pochopit, že i tato tvář může být pro někoho tou nejmilejší. Ema si zase všimla tatínka ležícího pod oknem. Ležel na boku, otočený směrem k nim. Kryštof si ho také všiml. No a Samuel? Tomu trvalo, než se mu podařilo přes sourozence vůbec nakouknout dovnitř. A když mu konečně došlo, o co jde, sourozenci dveře spěšně přibouchli.

„Tak tudy asi ne!“ uchechtl se Kryštof. Holky se na něj podívaly vyčítavě: „Nech toho!“

„Já nic nedělám! Co je?“ bránil se Kryštof. „Jak to, že to nemají označené?“

Opravdu. Zkoumavě si dveře prohlíželi – nebyl na nich žádný nápis. Nahoře sice byla červená kontrolka, nebyla však rozsvícená. Pak už tu bylo jen číslo: 12.

4

Odpoledne se Kryštof sešel s Petrou. Dali si sraz ve vestibulu metra v centru Králova.

Uplynulo teprve několik dní od doby, kdy spolu byli zavření v tmavé smrduté místnosti plné zubožených dětí, všichni dohromady nevyhnutelně odsouzení k smrti. Z dnešního pohledu se

jim zdálo, jako by všechen ten čas strávený beznadějným bojem o záchranu patřil do jiných životů. Jenom rozdrásané ruce a polámané nehty dokazovaly, že to byli opravdu oni, že to opravdu prožili. Pozdravili se a zůstali v rozpacích stát. Nějak si neměli co říct.

„Co tvoji rodiče? Je něco novýho?“ odhodlal se konečně Kryštof.

„Zatím nic... nic. A co tvůj táta?“

„Jo, dneska jsme byli v nemocnici a je to lepší. Už skoro seděl na posteli. A představ si, co se nám podařilo na zpáteční cestě: zabloudili jsme a vlezli do místnosti plný spících rodičů. Byl to velikánský sál – skoro jako tělocvična. Jedna postel vedle druhý.“

Petra jako by byla myšlenkami někde jinde. Dokonce i Kryštof si všiml, že ho neposlouchá. „Co je? Máš nějaké zprávy o Jirkovi?“

Petrina tvář byla dnes ještě uzavřenější než jindy a Kryštof začínal být bezradný.

„Nějaké jo. Snad,“ vysoukala ze sebe záhadně a zase se odmlčela.

„Tak to je skvělý, ne?“ snažil se Kryštof mluvit povzbudivě.

„Věčný optimista...“ utrousila Petra trochu opovržlivě a kolem rtů se jí mihnul bolestný úsměv. „Tu skupinu dětí, ve které byl Jirka, prý prodali italské mafii. Asi tam pojedou. Jede tam odsud vyšetřovací tým.“

Kryštof nechápal: „Ty pojedeš do Itálie? S nima?“

„Jo. Prý jim můžu pomoci. Pojed' taky!“

Ta výzva přišla nečekaně a přímo. Jet do Itálie? S ní? Na něco takového Kryštof nepomyslel. Má tady přece rodinu, malého brášku. A tátu v nemocnici. Jak by si Petra mohla myslet, že by odjel? „Já... to přece nejde. Mám tátu v nemocnici. A máma by mě ani nepustila.“ Zatímco se vymlouval na mámu a tátu, dobře věděl, že on sám by o něčem takovém neuvažoval. Ani na okamžik. Mezitím opustili vestibul metra a procházeli kolem výkladů jedné z hlavních královských ulic. Petra na sobě nedala skoro nic znát, ale Kryštof cítil, že ji zklamal. Nevěděl přesně, co mezi nimi až dosud bylo, zato věděl jistě, že teď je mezi nimi konec.

Stejně horlivě, jako se předtím mluvilo a psalo o tom, že důležitější než vyšetřovat zločiny, které se snad možná staly, je předcházet těm, jež by se teprve stát mohly, mluvilo se teď od rána do večera jen o tom, jak pokračuje vyšetřování. Gang ředitele divadla nebyl zdaleka jediný. Po celé zemi a snad i po celé Evropě stačila za těch pár týdnů vzniknout celá síť zločineckých organizací. A protože dětem už nikdo nebránil v tom, aby podávaly svědectví, přibývalo podezřelých, vyšetřovaných, obviněných i zatčených.

Na večerní zprávy se s maminkou dívala jenom Kristýna. Kryštof zalezl k počítači, Samuel si hrál a Ema, ta dnes byla nějaká smutná. Kristýna sourozence nechápala: zatímco ona vysloveně prahla po tom, dozvídat se o dalších a dalších vyřešených případech, ostatní jako by to přestalo zajímat. Pak ale zprávy začaly nudit i ji. Už se chystala odejít, když ji zaujala další reportáž: „Věřili byste, že na cizím neštěstí se dá dobře vydělat?“ drmolil do mikrofonu mladý reportér. „Cestovní kancelář Poznejto začala nabízet zájezdy do nechvalně známého městečka Ploužak...“

„Cože!?“ vykřikla nevěřicně Kristýna.

Následoval stříh, reportér nyní stál před ploužackou tělocvičnou: „Za zdmi této tělocvičny,“ ukazoval za sebe, „trávily nedobrovolně čas desítky unesených dětí. A právě za tyhle zdi se můžete dostat s cestovní kanceláří Poznejto. No a po této cestě...“ reportér ukázal k lesu, „se vydáte potom. Děti, které pravděpodobně právě po ní odvedli do polozbořeného mlýna, se odtamtud už nikdy neměly vrátit. Vám jako klientům cestovní kanceláře však něco takového nehrozí. Cestovní kancelář Poznejto je totiž pojištěna proti úpadku. A ve mlýně bude podávat občerstvení.“

Reportáž potom pokračovala na jiném místě: v kanceláři starosty Ploužaku. „Pane starosto,“ snažil se vyzvědět repor-

těr, „proč jste souhlasil s pronájmem tělocvičny, ve které se děly tak hrozné věci, cestovní kanceláři?“

Starosta odpovídal podrážděně: „Co já se budu zajímat, proč si to kdo pronajímá? Tady nejsme v Králově, pane. My si tady musíme vyřešit všechno sami. Obec peníze potřebuje.“

„Ale nezlobte se, vás nezajímá, co se tam vlastně bude dít?“

„Nezajímalo mě to předtím,“ zvýšil starosta hlas, „a teď mě to taky nezajímá. A jděte už do háje s tou kamerou!“

Ani tím však reportáž neskončila. Dalším stříhem se reportér ocitl... v obchodě U Pijáka. „Mami!“ vykřikla Kristýna. „Tady jsme bydleli! Tady...“ A přiskočila k televizi, aby mamince na obrazovce všechno ukázala. Ale záběr se mezitím změnil: objevil se obtloustlý Láďa. Stál za pultem svého obchodu, rovnal maso a dělal, že si reportéra nevšímá.

„Promiňte,“ dorážel reportér, „souhlasíte s tím, že si místní tělocvičnu pronajala cestovní kancelář, aby tam turistům ukazovala, kde byly zavřené unesené děti?“

Láďa se však dál věnoval salámům.

„To je majitel toho penzionu,“ vysvětlovala mamince Kristýna. „Nejdřív na nás byl hodný, ale když zjistil, že se zajímáme o unesené děti, normálně nás vyhodil. Že prej se máme vrátit k rodičům.“

Reportáž mezitím už končila. Tentokrát stál reportér na ploužackém hřbitově: „Vyšetřovatelé se domnívají, že ploužackou tělocvičnou prošlo šedesát tři dětí. Majitelé cestovní kanceláře věří, že jejich osud sem přiláká každý týden dva autobusy turistů. A ploužačtí k tomu mlčí. Ti, kteří tu žijí, i ti, kteří leží tady pod námi.“

„To je šílený! Šílený!“ křičela Kristýna. „Copak se všichni zbláznili?“ Nejšílenější jí ale nakonec přišlo, že se nedívali sourozenci. Jak jim to má teď všechno vylíčit?

Emu však Kristýnino vzrušené vyprávění nechalo klidnou. Měla dnes odpoledne jiné starosti, přesněji starost. Starost o Vojtu. Vojta si totiž zřejmě stále ještě nepořídil mobil. A protože neměl ani internet, Ema s Vojtou nemluvila od toho osudného dne, kdy ji Vojta zachránil. Neustále proto

dorážela na maminku: „Co když se mu něco stalo? Měli bychom za ním jet.“

„Ale Emo, co by se mu mohlo stát?“ uklidňovala ji maminka. „Nezapomeň, že má teď kolem sebe konečně celou rodinu: maminku i malou sestřičku.“

„Chceš jako říct, že na mě kvůli nim zapomněl?“

„Ne, určitě ne. Každý prostě není zvyklý napsat za den padesát e-mailů a dvacet esemesek, a k tomu ještě sedět dvě hodiny na Skypu. Představ si, že když jsem já byla malá, poslali mě v létě rodiče na tři týdny na tábor. A za celou dobu jsem od nich dostala akorát dva dopisy. Mobily jsme neměli a pošta chodila dlouho.“

Emu však takové vysvětlení nemohlo uspokojit. Nezajímalo ji, jak to bylo kdysi. Ona přece žije teď a tady. A teď je normální, že si lidé píší a volají. Jenom Vojta je jiný, to si Ema uvědomila. Žije snad v nejmenší vesnici, jakou si vůbec lze představit. Je klidný, tichý, spokojený. Nejspíš mu nic nechybí. A zachránil je s takovou samozřejmostí...

„Proč jsi vlastně Vojtovi už dávno nenapsala dopis?“ pokračovala maminka. „Teď už ho mohl mít a jistě by ti odepsal zpátky.“

„Dopis, mami?“ Emě se nechtělo psát dopis. Přesněji: nechtělo se jí tak dlouho čekat na odpověď. Když si představila, že dopis vhodí do schránky a nic se nebude dít... Maminka se však nedala odbýt: „Nejdůležitější je, Eminko, jestli máš na srdci něco hezkého, co bys mu chtěla říct, abys to udělala. Vážně mu to napiš.“

Ema ještě chvíli váhala, ale potom se jí dopis začal v hlavě sám rodit. Začala psát: *Milý Vojto*. Hned se však zarazila. Není to příliš důvěrné, použít slovo *milý*? Začala psát znovu: *Ahoj, Vojto. Jak se ti daří? Mohl by sis, prosím tě, už pořídit mobil? Jsem ráda, že se ti maminka vrátila, a doufám, že jste spolu. Pořád vzpomínám na to, jak jsi nás s tvým tatínkem osvobodil.* Když byla Ema v nejlepším, přihrnula se Kristýna, že viděla reportáž z Ploužaku a že do tamní tělocvičny, kde byl zavřený Samuel, budou vozit turisty. Jenomže Ploužak Emu vlastně nezajímal. Nikdy tam nebyla a neprožila to, co Kristýna s Kryštofem a Petrou. Ema měla jiné vzpomínky: na strašně

hodiny prožité ve sklepní místnosti, v domě uprostřed lesů. Vzpomínky na koťátko, které ji tam navštěvovalo. Uvědomila si, že když Fredyho a Simonu zatkli, koťátko tam teď žije úplně samo. Konečně Kristýna odešla a Ema pokračovala v psaní. Už ji ale nic dalšího nenapadlo. *Moc děkuju*, napsala. *Poděkuj za mě i tatínkovi a pozdravuj králíky a kozy. Ema.* Pak si uvědomila, že by možná chtěl něco připsat i Sam. Jenomže: tohle byl její dopis. Nechtěla se o něj dělit. Připsala dolů: *Pozdravuje i Sam.* A úplně dolů: *Prosím, hned mi odepiš.*

Shodou okolností si Samuel na Vojtu týž večer také vzpomněl. „Maminko,“ zeptal se, když ho maminka uspávala, „pojedeme ještě někdy za Vojtou?“

Maminka se zatvářila překvapeně. V pokoji už svítila jen stolní lampička a maminka se skláněla nad Samuelovou postýlkou. „Za Vojtou?“ podivila se. „Copak ty by ses tam nebál?“

Samuel marně přemýšlel, čeho by se měl bát. Maminka přece říkala, že Simonu a Fredyho už zatkli. Měl by se tedy snad bát Vojtova tatínka? Nebo Vojtovy maminky? „Ne, nebál. Já bych se chtěl ještě koupat v rybníčku.“

„Ale Samí... Až se tatínek uzdraví, pojedeme se někam koupat všichni spolu. Pojedeme prostě normálně na prázdniny, to ti slibuju.“

„A budu teda moct ještě k Vojtovi?“

Maminka Samuela pohládila po vláskách. „Ty si nedáš pokoj? Snad si nemyslíš, že bych tě ještě někam samotného pustila. Všechno to mohlo dopadnout mnohem hůř. Už jsem tě taky nemusela nikdy vidět. Představ si, že bys žil někde úplně jinde a my bychom nevěděli kde. Ani bychom nevěděli, jestli jsi naživu. Ne, Same, byla od nás veliká chyba, že jsme vás tam pustili. Moc si to vyčítám. Na světě teď prostě ještě nějakou dobu nebude úplně bezpečno.“

Samuel už nic neříkal. Představa, že by žil někde u moře se Simonou a Fredym a už nikdy neviděl sourozence a rodiče, ho přece jen vystrašila. Nebylo vůbec špatné být tady – doma – v bezpečí, v blízkosti maminky. A ta se teď dokonce natáhla na postýlku vedle něj, ucítil její vůni a teplo jejího těla.

Druhý den ráno měl jít Samuel znovu svědčit. Nedovedl si sice představit, na co by se ho ještě mohli zeptat, ale neměl nejmenší obavy. Všichni se k němu při výsleších chovali hezky a on si pak připadal důležitý. Ve stejnou dobu měla dnes svědčit i Ema. Zatímco však Samuel šel svědčit o tom, co všechno se dělo v tělocvičně, Ema měla vypovídat o Simoně a Fredym. Ema se výslechu bála. Bála se, že přece když o nich řekne něco špatného, tak oni, až je jednou, v budoucnosti, pustí, se jí za to pomstí. „Maminko, mohli by je zavřít už napořád?“ zeptala se cestou.

„Že by dostali doživotí?“ uvažovala maminka nahlas, „to asi ne. Přece jenom: oni nikoho nezabili a vlastně ani neunesli.“

„No právě. Já se bojím, že mi pak něco udělají.“

„Ale neboj! Nic se ti nemůže stát. Až je jednou, za mnoho let, propustí, bude to určitě podmíněčné propuštění. To znamená, že jakmile by cokoliv udělali, hned by se museli vrátit do vězení.“

Emě se to přesto nezdálo bezpečné. „Ale oni se dovědí, co jsem o nich řekla. Budou si to moct přecíst.“

„Emo!“ zvýšila maminka hlas. „Snad bys na ně nechtěla brát ohledy! Oni na tebe taky ohledy nebrali. Nejspíš by tě nechali umřít žízní a hlady. Když si to představím, dělá se mi špatně. Nevěřím, že by někoho zavolali. Nevěřím!“

„Já jsem u toho výslechu řekl,“ vstoupil jim do řeči Sam a jeho hlas zněl chlubitě, „že si myslím, že by Emě nepomohli. Protože by museli volat od moře. A to by přece bylo drahý.“

„No, to by určitě byl ten důvod,“ zasmála se Ema. „Že by to bylo drahý.“

Maminka si koupila noviny a všichni tři nastoupili do poloprázdné tramvaje. Maminka si sedla a do oka jí hned padl první velký článek: *KAMILA VINNA? Nevlastní dcera hlavního organizátora únosů dětí a ředitele městského divadla popírá,*

že by o činnosti svého otčíma věděla. Nejméně jeden svědek ji však viděl na náměstí Blahoslavených v době, kdy odtamtud odjížděly autobusy s unesenými dětmi. Zní až neuvěřitelně, že by Kamila mohla o činnosti svého otčíma nevědět, když s ním sdílela společnou domácnost v jejich luxusním bytě, zatímco její matka v témže bytě spala. Kamila však vyšetřovatelům pořád dokola opakuje: „Věřila jsem, že to všechno dělá proto, aby ty děti zachránil. Myslela jsem, že je chrání. Chodil domů vyčerpaný a vždycky mi líčil, co všechno za ten den dokázal. Jak bych ho mohla podezřívat? Ještě i v době, kdy jsem svolávala dětský parlament, byl pro mě největším vzorem. Obdivovala jsem ho a chtěla jsem se mu vyrovnat. Ve všem mě podporoval. To on mi poradil, jak takové dětské shromáždění organizovat. Podezření jsem začala mít, až když se často hádal s mámou. Byl na ni najednou hrozně hrubý, předtím se takhle nechoval. Pořád jen plakala. A jednou, když jsem se vrátila domů dřív, uslyšela jsem strašný křik a uviděla jsem, jak... jak ji vláčí po podlaze. Začal mi vyhrožovat, že musím všechno dělat tak, jak mi nařídí, jinak mámu zabije. Co jsem měla dělat?“

Ema četla mamince přes rameno a přišlo jí Kamily líto. Takhle to přece opravdu mohlo být. Proč jí nikdo nevěří? Článek navíc končil slovy: *Je více než pravděpodobné, že v nejbližších dnech Kamilu obviní z několika trestných činů.*

„Ale jak to?“ vykřikla Ema, až se několik lidí v tramvaji otočilo. „Ona za to přece nemohla!“

„Neříkala jsi, že vám ta Kamila byla nepříjemná?“

„To jo, byla, ale to jsme mysleli jinak, mami. To je, jako když je ti protivný někdo ve třídě. Byla nám protivná, protože byla taková... dospělá. Jenže to neznamena, že bychom si přáli, aby šla do vězení.“

„Máš pravdu, Emo,“ souhlasila maminka. „Také si myslím, že nepatří do vězení. Bude to mít dost těžké i bez toho. A i kdyby tomu strašnému nevlastnímu tátovi pomáhala, tak ji za to nemůžou soudit. Byla na něm přece úplně závislá. To není jenom tak, postavit se proti někomu, kdo tě vychoval, koho obdivuješ a máš ho ráda. Jestli by spravedlnost měla vypadat tak, že potrestají mladou holku, která se jenom nedokázala ubránit zlu, tak to ať radši opravdu udělají za vším tlustou čáru.“

Ocitli se před budovou soudu. Z fontány na náměstí tryskala voda, sluneční paprsky se tříštily v pění a vytvářely duhový opar. Na prostranství před soudem bylo liduprázdno. Lidé se v tento čas nerozváděli, neženili a nevdávali a drobné občanské spory byly odloženy na dobu po prvním září. Prvního září měl nastat ostrý start, kdy se každý občan měl začít chovat tak, jak se choval před usnutím rodičů.

Ve vrátnici je přivítali velice vlídně. Hned se jich ujala nějaká paní. „Ty půjdeš se mnou po tomhle schodišti,“ ukázala Emě, „a vy, mladá paní, půjdete s tím malým po schodišti pět do druhého patra.“

Ema se mimoděk přitiskla k mamince: „Cože? Já tam půjdu sama?“

Maminka vycítila její úzkost a navrhla té paní: „Tak my vás nejdřív vyprovodíme, abychom věděli, kde Ema je. Víte, děti toho zažily opravdu hodně. Rozumíte mi...“

„Ale jistě. Pojd'te,“ souhlasila paní.

Doprovodili tedy Emu a paní slíbila, že na Emu počká, a kdyby skončila dřív, dovede ji za nimi. I tak se Emě rozbušilo srdce, když se ocitla ve veliké pracovně pana soudce a v mezeře přivírajících se dveří zahlédla, jak maminka se Samuelem odchází.

O deset minut později se Samuel v jiné části soudní budovy ocitl v podobné kanceláři. Všechny přísedící už znal a oni znali jeho a tvářili se, jako by se na něj dokonce těšili. Samuel se ale obával, že je zklame, protože všechno, co věděl, jim už řekl.

Avšak soudce, anebo to byl vyšetřovatel, ho vyzval: „Pojd se posadit sem ke stolu. Máme tady nějaké obrázky.“

Ty obrázky byly ve skutečnosti fotografie. Různě velké a různě kvalitní fotografie dětí. A hned na první z nich Samuel poznal holčičku z tělocvičny, přestože holčička nebyla

na fotografii v tělocvičně, ale v barevném dětském pokojíčku u kočárku pro panenky. Samuel chtěl vykřiknout, že ji zná, ale vyšetřovatel ho předešel: „Vzpomeneš si, Samueli, které z těch dětí byly s tebou v tělocvičně nebo v autobuse, anebo které jsi prostě někdy viděl?”

„Jó,” pokynul Sam hlavou k první fotografii.

Vyšetřovatel si nebyl jistý, že mu rozumí: „Jako že jsi ji viděl?”

„Viděl,” špitl Sam.

„A víš o ní něco víc? Cokoliv, čeho sis všiml. Jestli nebyla nemocná, jestli byla veselá nebo hodně smutná nebo jestli ještě byla v tělocvičně, když tě z tělocvičny odvezli.”

Samuel přemýšlel. Holčičku zahlédl jen párkrát a nezdála se být nemocná. „Já myslím, že byla zdravá,” soukal ze sebe nejistě. „A že v tělocvičně potom ještě zůstala.”

Následovaly další a další fotografie. Děti na dovolené s rodiči, děti ve školce nebo škole, děti před vánočním stromčkem, děti na hřišti... Šťastné děti se svými rodinami. Jen párkrát se Samuelovi stalo, že měl pocit, že dítě z fotografie nezná. A jednou musel vykřiknout: „To je ta holčička, kterou odnesli vlkům!” Vzápětí to musel vysvětlit: „Oni říkali, že když někdo bude zlobit nebo bude nemocný, tak ho odnesou vlkům. A tahle holčička plakala a byla nemocná, no... Tak ji odnesli.”

A ještě jednou přinutil Samuela nezvládnutelný nával pocitů vykřiknout: „Jirka! To je Jirka! Můj kamarád!”

Jirka byl na fotografii se štětcem, barvičkami a papírem, úplně od barev zamazaný – barevný od hlavy až k patě. Rozpustile se smál a jeho oči zářily právě tak, jak si je Samuel pamatoval. „Vy už víte, kde Jirka je?” zeptal se Sam. Ale stačil mu jediný pohled na lidi kolem, na jejich rozpaky, aby pochopil že ne. Mimoděk sklouzl pohledem zpátky k barevné fotografii, která Jirku zachycovala v okamžiku štěstí. A skoro se rozplakal.